

Anotace

„Tímto se vám servíruje neopakovatelná prvotřídní příležitost, jež může změnit váš život.“

Patnáctiletá Alex Meinhartová uvítá tradiční rodinný nedělní výšlap jako skvělé odreagování od potíží s kluky. V lese před ní ale vyvstane mnohem horší překážka než nevěra její pubertální lásky. Spolu s rodiči skončí v tajemném herním objektu, kde brutalita a smrt jsou na denním pořádku. Nehraje se však o život, ale o něco mnohem cennějšího... Přijdou na kloub, co po nich stvořitel arény chce? Stojí za to se spolčit s ostatními „hráči“, posbíranými ze všech koutů světa? Nechtějí je pouze využít jako návnadu? Kdo se skrývá za označením Mág? Proč se rodiče chovají divně? Komu má věřit? Podaří se Alex udržet na živu nejen sebe, ale i své rodiče? A především – co najde ve Třetím stupni?

Předmluva

Já jsem moc. Velím všemu. Mohu si to tedy dovolit. Můžu si dělat cokoli, jen nesmím narušit řád... Co však naruší řád? Moje svobodná vůle sahá tak daleko, že přestupek nerozeznám...

Ne.

Neotevřu se novým myšlenkám, pochybám, že to, co dělám, je špatně. Přestanu s hlubokou filozofií a budu pokračovat v práci. Nic jiného mi koneckonců nezbyvá. Sezobávám všechny drobky.

1. Kapitola

Privřela jsem opatrně dveře od auta. Luxusní černé Audi si je umělo dovést samo – jak jsem často slyšela říkávat tátu, obávajícího se o stav milovaného vozu. Máme sice občas hluboko do kapsy, ale drahá auta v garáži si vždy najdou místo.

Matka mi do rukou vtiskla nordingové hole a povzbudivě se na mě usmála. Přicvakla jsem si hole k černým návlekům na rukou, zívla a pořádně se protáhla, což se dalo považovat za poměrně složitý počin: hůlkami jsem máchala všude kolem jako splašený větrný mlýn.

Kdo by to byl před rokem řekl, že budu v neděli dobrovolně vstávat v šest s cílem stanout první na vrcholu kopce. Ani nevím, kdy přesně se mí rodiče stali horlivými fanoušky horské turistiky; plynule jsme přešli z víkendových cyklistických výletů na pěší. Až nás to přestane bavit, můžeme zkusit třeba plavání, abychom tak zakončili triatlon, na který se nevědomky připravujeme.

„Kudy jdeme?“ zeptala jsem se nedočkavě a pohledem skenovala dvě nedaleké kamenité cestičky ubírající se strmě nahoru. Auto jsme zaparkovali na kraji lesa hned pod kopcem, na naše oblíbené místo, o kterém věděl málokdo. Vedla k němu stará betonová cesta, končící rozšířeným placem, kde se lehce manipulovalo s autem, i přes závratnou délku prodloužené verze vozidla. Těžko říct, k čemu tahle cesta sloužila dříve. Možná k vyvážení dříví z lesa...

„Doprava,“ zachraptěl za mnou otcův hlas, se zvláštním zabarvením, jimž se obvykle pyšnil po ránu. Po chvíli se ozvalo pravidelné ťukání hůlek.

Pravá cesta se skládala z širokých plochých kamenů, na nichž se v zimě usadila ledová krusta, nedovolující nám projít v chladnějších měsících. Teď ale foukal teplý podzimní vítr,

oblečenou jsem měla lehkou bundu a na listnatých stromech se drželo silou vůle ještě pár listů, povětšinou teplého žlutého odstínu. Rychle nás pohltit hustý porost. Když jsem se ohlédla zpátky, naše soukromé parkoviště jsem hledala mezi kmeny a keři marně.

Otec nasadil vedoucí pozici a k mému boku se připojila matka. Co nevidět si spolu začneme povídat. Je to naše jediná šance si spolu pořádně promluvit, protože obě trávíme doma minimum času.

Moc si společného času si vážím, neboť se mamce můžu svěřit téměř s čímkoli... ale samozřejmě ponechávám určité bariéry a do matky nevkládám všechny tajnosti. Radí se mezi chápající moderní matky, jež vám dovolí zůstat venku déle, než zněl původní plán. Závidí mi ji nejedna kamarádka a já jsem za to na ni pyšná. Dbá na svůj vzhled, ale v rozumné míře, takže vypadá mladší, k čemuž jí také přispívají dlouhé světle hnědé vlasy, které jsem zdělila po ní. Nedávno si je nechala přebarvit do tmavého odstínu, ale vzápětí svého rozhodnutí zalitovala a za týden se přičítala s tradiční barvou účesu, plná lítosti, jak si zbytečně zničila vlasy. Na výšlap si z nich upletla cop a já si je svazovala do drdolu, přestože jsem od ní slyšela hodně přednášek o zvýšené lámavosti vlasů, když mě zastihla s tímto účesem. Většina lidí ve mně viděla matku, až na oči - ty jsem podělila po babičce. Na oči jsem obzvlášť hrdá, protože ukrývají zlatavý nádech. Máminy šedomodré působí až příliš chladně a přísně. Ráda bych něco na své vizáži změnila, ale matka by to nejspíš vnímala jako urážku vzájemné podobnosti, takže se přání si radikálně zkrátit vlasy zařadilo do drobného šuplíku tužeb, se kterými budu muset počkat.

„Máš plány na příští víkend?“ nadhodila, když jsme došly k zapadlé neobydlené oprýskané chatičce, kolem níž se točila pěšina. Velikost kamenů na cestě se zmenšila a šlo se hůř, jak boty sklouzávaly z nepravidelného a nestabilního povrchu.

„Chci jít přespat k Lindě, myslím z pátku na sobotu. Potom půjdu asi v sobotu odpoledne do města...“

„A co tam?“ vyzvídala pohotově.

„Do čajovny,“ přiznala jsem bez otálení. Že si tam hodlám vychutnávat vodní dýmku, jsem nedodávala, matce to však zjevně došlo (čaje nesnáším) a zkřivila obočí. Naštěstí je zastánkyní volnější výchovy, takže se nemusím obávat hysterické scény na téma pubertální nezodpovědnost.

„Pamatuješ na pravidlo: za zdraví si zodpovídá každý sám?“ zamumlala potichu, aby to otec neslyšel. Na rozdíl od ní mi nedopřál tolik svobody.

„Ale jo.“ Moc dobře přece sama ví, že alkohol mi moc nechutná a z cigarety zvracím. Občas si nějaký úlet dovolit můžu... Pamatuju si, jak mi jednou celou túru povídala o svých mládežnických problémech a trapasech. Kupodivu se to dalo poslouchat; připomínalo mi to jeden film a navzdory nudným hodinám dějepisu jsem uznala, že minulost dokáže být naučná a zábavná v jednom.

„Takže v neděli můžeme jít na rodinný oběd k babičce, dlouho jsme se tam neukázali. Jen ji upozorním, že se možná zpozdíme kvůli výšlapu.“

Otec nasadil ostré tempo, takže jsme se chvíli plahočily mlčky snažíce se chytit dech.

„Tahle cesta vede na Javorový, že?“ zeptala jsem se a zafuněla.

„Ano. Pak půjdeme směrem na Ostrý a zase zpátky. Počítám takových patnáct kilometrů.“

Podle strohosti rozhovoru nám došla témata, což se běžně nestává. Koukala jsem po stromech, které druh střídaly každým krokem. Nikdy jsem nebyla dobrá v jejich rozpoznávání. Mohla bych vám navrhnout, ať mě to naučí.

Ale ne... Stromy se nepatřily mezi témata, které jsem chtěla s mamkou probírat. Hlavu mi už od minulého týdne bombardovaly myšlenky, jak jí to oznámit, a jestli jí tou bizarností vůbec zatěžovat. V poslední době se dlouho zdržuje v práci, hodně se propouští, a tak se snaží šéfovi ukázat, že vyhodit ji, by byla velká chyba pro celý podnik. Co naplat, tátovy aukce se neprodávají jako dřív. Zarytě jsem dál mlčela, protože v momentě, kdy jsem si vzpomněla na onu událost, nechybělo daleko k slzám. Moje oči se upíraly se zájmem na stromy. Bříza, smrk, asi dub, asi lípa...

„Co se děje?“ nevydržela napětí matka. Její šestý smysl byl mnou mnohdy oceňován, jelikož díky němu rozdávala bravurní rady, avšak momentálně mi lezl na nervy.

„Nic,“ vydechla jsem zmateně. „Jen že se mi nějak blbě jde,“ připustila jsem nahlas alespoň jeden fakt. Když už člověk musí lhát, zakryje to vždy pravdou, aby to vypadalo více důvěryhodně - jak bylo mnou vydedukováno při pátrání po lhářích, jichž se kolem mě motal nemalý počet - (připuštěno s těžkým srdcem) včetně mě samotné.

Na pár okamžiků zavládlo opět ticho, narušené jen šustěním listů pod nohama. Hole se v pravidelných intervalech dotýkaly suché země, jež vystřídala kamení.

„Když mi to nechceš říct...“

Povzdechla si. Pche, ta ví, jak na mě. Popadly mě okamžitě výčitky svědomí za úmyslné zatajování. Proč nechápe, že jí to říct nemůžu?! Dostala jsem chuť se přestěhovat do staré osamocené chatky v lese, kolem níž jsme procházely po prvním kilometru, a povídat si se stromy a zvířaty, které mě nebudou nabádat k zveřejnění důvěrností a svěřím-li se dobrovolně, nic nevyzradí, a rovněž jim bude u králičího bobku obsah mých sdělení.

„Rozešlesesemnou,“ vyplivla jsem. Slzy, prosím, zůstaňte v oku!

„Ondra? S tebou?“ Zřejmě to nebyla schopná pobrat, neboť včera jsem excelentně zvládla vymyslet historku o intimním rande odehrávající se ještě ten den. Připsala jsem si pomyslný bod za obalamutění matky s notnou dávkou hořkosti.

„Jo.“

„Kdy? Jak?“ zvolnila, jakmile si všimla, že zrychluju, abych unikla výslechu.

Sakra, z toho už se nevyvleču. Proč já pitomá jsem do toho zabředla? Zvedl se mi tep, ovšem nijak to nesouviselo se zvýšenou fyzickou námahou. Viděla jsem se v bílé místnosti s holými stěnami a do obličeje mi zářilo ostré světlo lampy, což mi zabránilo si scelit myšlenky.

„Minulé úterý... A prostě mi to řekl. Teda já mu to řekla.“ Těžce jsem lapala slova, abych nevytasila víc informací, než jsem uznala za vhodné.

„Takže jak to bylo? Leze to z tebe jako z chlupaté deky. Je třeba ze sebe dostat všechno, věř mi. Když budeš schopná si o tom v klidu promluvit, je to známkou toho, že jsi s tím smířená a nic tě netrápí.“ Opět došlo na matčina poučující moudra, jimiž zahrnovala okolí. Měla by je sepsat a vytvořit knihu. Úspěchu by se však nedočkala, protože lidi si zacpávají uši před krutou pravdou a nechtějí čelit problémům.

„Když jsme spolu začali, doslechla jsem se, že se mnou chodí jenom proto, aby si očistil pověst sukničkáře. Nerýpala jsem se v jeho minulosti, protože si mi sama řekla, ať nedávám na klepy od závistivců. Pamatuješ? Zlé jazyky sklaply, jelikož jsem je neposlouchala, ale nedávno se začaly šířit další zvěsti. Ondra mě prý využívá, jen aby se dostal k Petře... A pak

se prokázala u obou pomluv neodvolatelná pravdivost. Předě mnou se stýkal s hloupými courami, které odkopl hned potom, co si dosytnosti vyhrál, a Petra mi v úterý napsala, že si na ni zjistil od někoho číslo a nabídl jí rande za mými zády. Ještě že mám tak dobrou kamarádku a můžu se na ni spolehnout... Dala jsem si dohromady všechny ty „nenápadné“ momenty, kdy se ptal na Petru, a padlo oficiální rozhodnutí.“

Následovala salva matčiných rad, které jsem pouštěla jedním uchem tam a druhým zase ven a ponechávala si hlavní příčinu mého trápení v hloubi duše. Pálila, svědila, drásala, leptala, kopala a chtěla ven, já však pevně odolávala.

Matka brebentila dál a zpracovávala stravitelnější část příběhu. Jako v transu jsem kývala v pravidelných intervalech hlavou a někdy zabručela na souhlas, doufajíc, že jsem se trefila do správné pasáže.

Otce jsme neměly na očích. Šel daleko před námi, takže náš rozhovor nezaslechl. Proto zářil dobrou náladou, když na nás čekal u rozcestí.

„Vypadáte zmoženě. To jsem tak rychlý?“ zavolal na nás z dálky.

Rozběhla jsem se co nejrychleji k němu a uháněla dál po žlutě vyznačené trase směřující na temeno Javorového. Kopec se však skláněl na zbesilý běh až příliš a já zakrátko ztratila sílu, pokračovala jsem ale v běhu a zastavila se na neveliké louce pod vrcholem.

Takový výkon se mi na jeden zátah nikdy nepovedl, a k tomu pod tímto šíleným úhlem! Snad rodinné vycházky prokázaly účinek.

Potlačila jsem bolestivé píchání v boku a usedla na pařez na kraji mýtiny, čekala a přemýšlela, jak lehké by bylo utéct před všemi malichernostmi. „Ale prásknutím do bot se žádný z mých problémů nedočká rozuzlení,“ namítala jsem tiše pod vousy. Zastyděla jsem se za svou bojácnost a zvrátila hlavu nahoru a pozorovala nebesky modrou oblohu brázděnou hrstkou rozpouštějících bílých nudlí, čar z letadel.

Zima na mě vztahovala ruce, ale to už se objevili rodiče. Podle otcova výrazu tváře jsem vyvodila, že se mu matka s mým soužením pochlubila. Jakmile se naše oči setkaly, spiklenecky na mě mrkla. Nasucho jsem polkla a zdráhala se jen pomyslet, co si pro mě přichystala.

„Alex, jak sis mohla nabalíkovat, že tě kvůli jedné špatné známce nevezmou na vysněnou školu? Vždyť se teprve zahájil školní rok, máš řadu času na opravu, pokažení a pak zase vyjdeš s čistým štítem,“ promlouval ke mně rodičovsky táta s ustaranou tváří a poplácával mě po zádech, poté co jsem se postavila.

„Jasně, tati, ale jedná se o matematiku s příšernou učitelkou postrádající špetku soudnosti,“ přistoupila jsem ochotně na mamčinu hru a vykročila za rodiči. „A navíc vypadá jako ropucha!“ dodala jsem pro zvýšení přesvědčivosti.

Zbytek cesty jsme debatovali o velice záživném tématu jménem budoucí škola a školství. Vzhledem k tomu, že jsme neplánovali s Ondrou jít na stejnou střední, jsem byla ušetřena případných nedorozumění. Když se u chaty *Ostrý* od nás táta odpojil, chopila jsem se šance si s mámou vyjasnit pár záležitosti.

„Špatná známka? Jak kreativní,“ přerušila jsem ji uprostřed věty o prospěchu, kterou jsem považovala za nedůležitou a tudíž nedožadující se pozornosti.

„Nic lepšího jsem ze sebe nevypotila. Co bys vybájila na mém místě ty?“ opáčila. „Stejně mu potom řekneš pravdu. Dojde mu to, až zjistí, že se s Ondrou nescházíš.“